

РЕШЕНИЕ

№ 4735

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 03.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6061** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за социалните помощи за деца (ЗСПД).

Образувано е по жалба на Г. Б. Ц. срещу заповед № НД – 0288 от 04.03.2010 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – район В. с искане за прогласяване на нейната нищожност.

Жалбоподателят и процесуалният му представител излагат доводи за нищожност на оспорения административен акт, като издаден при съществени процесуални нарушения и при липса на материално-правно основание. Иска се от съда да прогласи нищожността на заповедта и административният орган да бъде задължен за изплати всички дължими на семейството на оспорения помощи, считано от м.003.2009 г.вкл. по чл. 7, ал. 1 и чл.7, ал. 8 от ЗСПД и от м.11.2009 г. вкл. по чл. 25, чл. 29 и чл. 30, чл. 43 от ППЗИХУ до м.04.2011 г. вкл. заедно с начислените мораторни лихви за забава. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът – директорът на дирекция “Социално подпомагане” – В., чрез процесуалния си представител ст. юриск. С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

От Г. Б. Ц. е подадена молба –декларация № 0288 от 22.02.2010 г. до директора на дирекция „Социално подпомагане” – В. за получаване на месечни помощи за дете до

завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст. В молбата декларация е посочен постоянен адрес на молителя – [населено място], [населено място], Н. Искър, [улица]; данни за съпругата му – Г. А. Ц. – украинско гражданство, с паспорт КС012668 от 26.01.1998 г.; данни за децата – С. Г. Ц. и Н. Г. Ц.. В молбата – декларация са отразени brutните доходи на семейството за предходните дванадесет месеца преди подаване на молбата. В заключителната част на молбата е отразено обстоятелството, че съпругата на молителя няма лична карта и има международен паспорт.

Към молбата-декларация са приложени удостоверения за раждане на децата, удостоверение от учебното заведение за записване на децата за учебната година 2009 г. – 2010 г., удостоверение за brutните месечни доходи на семейството.

Издадена е заповед № НД 0288 от 04.03.2010 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – район В., с която на основание чл. 10, ал. 5 от ЗСПД и чл. 2 от Правилника за прилагане на ЗСПД е отказано отпускането на месечна помощ за м.02.2010 г. за 2 деца (С. Г. Ц. и Н. Г. Ц.) на молителя Г. Б. Ц.. Като мотиви за отказа е посочено, че лицето не представя лична карта на съпругата си; няма данни за постоянен адрес и е представен украински документ за самоличност.

Заповедта е връчена на адресата си на 11.03.2010 г.

В хода на съдебното производство е представена заповед № НД – 0813 от 16.05.2011 г. на директора на дирекция „СП” – В., с която на Г. Б. Ц. е отпусната месечна помощ за 2 деца в размер на 105 лева.

Със заповед от 16.05.2011 г. на директора на дирекция „СП” – В. на Г. Ц. е отпусната месечна добавка по чл. 8д, т. 1 от ЗСПД за едно дете – С. Г. Ц. в размер на 168 лева в срок от 01.05.2011 г.

Представени са удостоверения за постоянен адрес на Г. Б. Ц. (от 15.02.2011 г.) и на Г. А. Ц. (от 14.04.2011 г.), в които е отразен адрес – [населено място], [населено място], [улица]. Приложено е и удостоверение от 15.02.2011 г. за семейно положение и членове на семейството, издадено на Г. Б. Ц.; акт за сключен граждански брак от 22.07.2009 г.; удостоверения за раждане на В. Г. Ц., на Н. Г. Ц. и на С. Г. Ц..

При така установената фактическа обстановка съдът формулира следните правни изводи:

Производството пред съда е образувано по подадена направо пред АССГ жалба вх. № 15639 от Г. Б. Ц. срещу заповед № НД – 0288 от 04.03.2010 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – В.. В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и за нищожност на оспорения административен акт. С определение № 4192 от 25.07.2011 г. по адм. дело № 6061/2011 г. по описа на АССГ, 4 състав е оставена без разглеждане жалбата на Г. Б. Ц. срещу заповед № НД – 0288 от 04.03.2010 г. на директора на дирекция „СП” – В. в частта относно искането за нейната незаконосъобразност и производството по делото в тази му част е прекратено. Определението на съда не е оспорено в 7-дневен срок от съобщението и същото е влязло в законна сила.

Следователно, предмет на оспорване е искането на Г. Б. Ц. да бъде прогласена нищожността на заповед № НД – 0288 от 04.03.2010 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – В.. На основание чл. 149, ал. 5 от АПК жалбата се явява подадена в срок, от лице, имащо правен интерес и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

При осъществяване на контрола за законосъобразност върху административните актове съдът извършва преценка дали са спазени всички установени в 146 от АПК условия за

действителност на административните актове: дали актът е издаден от компетентен административен орган; в установената от закона писмена форма; при спазване на материалноправните и административнопроизводствените правила и в съответствие със закона. Подходът за разграничението между нищожните и унищожаемите административни актове е конкретен при всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение при издаването на акта, което се отразява на съдържанието на акта и засяга волеизявлението на административния орган. Нищожният административен акт не поражда правни последици - той е засегнат от толкова съществен порок, че не е годен да породи правно действие и затова съдебният орган следва да обяви (прогласи) неговата нищожност. Унищожаемият административен акт поражда правни последици, но страда от определен порок, засягащ волеизявлението на административния орган и това налага отмяната на административния акт с решение на компетентния съд, което има конститутивно действие.

В процесния случай жалбоподателят твърди, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на материалния закон, както и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обуславяли неговата нищожност.

Утвърдените в теорията и в съдебната практика основания, водещи до нищожност на конкретен административен акт са липса на компетентност на административния орган и издаване на административния акт при пълна липса на материалноправни предпоставки, предвидени за неговото издаване, които правят акта негоден да породи правни последици.

На първо място, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от орган, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 2, ал. 1 от ППЗСПД социалните помощи се отпускат или отказват със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане” по постоянен адрес или от упълномощено от него лице. В настоящия случай в молбата – декларация е вписан постоянен адрес – С., с . С., [улица], район Н. Искър. Съгласно Устройствения правилник на Агенцията за социално подпомагане дирекция „Социално подпомагане”- В. е със седалище С. и с териториален обхват районите „В.” и район „Н. Искър”. Оспорената заповед № НД 0288 от 04.03.2010 г. е издадена от директора на дирекция „Социално подпомагане” – В., което означава, че е спазено изискването за материална и териториална компетентност.

На второ място, съдът счита, че изложените доводи за съществени нарушения на административнопроизводствените правила не водят до нищожност на административния акт. В случай, че в рамките на едно административно производство са допуснати нарушения на процесуалните правила, то това обуславя извода за унищожаемост на административния акт, т.е. актът е засегнат от констатираните пороци, но същият е породил действие и не е нищожен. Твърдението за нарушаване от органа на нормата на чл. 36, ал. 1 от АПК в насока, че директорът на дирекция „СП” – В. е бил длъжен да се осведоми за постоянния адрес на съпругата на молителя, а не го е направил не води до засягане на волята на административния орган до степен, водещ до нищожност на оспорената заповед. Наличието или не на нарушение на нормата на чл. 35 от АПК също не може да обоснове наличието на толкова тежък по степен порок, който да прави акта негоден да породи правни последици. Следователно, твърдението за нарушения в процедурата по налагане на издаването на отказа да отпускане на семейни помощи за деца не следва да бъде обсъждано с оглед предмета на делото – искане за прогласяване на нищожност на административния акт.

На следващо място, твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон не прави оспорената заповед нищожна. Не е налице т.нар. „правно нищо”, както твърди процесуалният представител на оспорващия. За да бъде нищожен един административен акт, трябва да е налице пълна липса на материалноправни предпоставки, обусловили издаването на акта и този съществен порок да създава пречки административния акт да породи годни правни последици. Оспорената заповед е издадена на основание чл. 10, ал. 5 от ЗСПД и чл. 2 от ППСД, като мотиви за издаването ѝ са посочени непредставяне на лична карта на съпругата на молителя; доказателства за нейния постоянен адрес и представяне на украински паспорт. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ППЗСПД семейни помощи при бременност, раждане и отглеждане на деца се отпускат от дирекциите "Социално подпомагане" въз основа на молба-декларация заедно с необходимите документи, като молбата-декларация се подава от посочените в Закона за семейни помощи за деца лица по постоянен адрес. Приложима е нормата на чл. 3, т. 3 от ЗСПД – право на семейни помощи за деца имат семействата, в които единият родител е български гражданин – за децата с българско гражданство, които се отглеждат в страната.

Съобразно гореизложеното твърдението на оспорващия за противоречие на отказа с материалноправните разпоредби на ЗСПД и ППЗСПД не може да бъде обсъждано в настоящото производство. Съдът намира, че в оспорения акт е посочено материалноправното основание, послужило за издаването му, както и са изложени мотиви за извода на административния орган да постанови отказ за отпускане на семейни помощи по чл. 7, ал. 1 от ЗСПД. Въпросът дали действително е спазен материалният закон при издаването на заповедта е въпрос, който може да бъде обсъждан при упражняване правото на жалба в установения от закона 14-дневен срок, считано от съобщаването на акта по чл. 149, ал. 1 от АПК или в удължения срок по чл. 140, ал. 1 от АПК. В случая така посочените срокове не са спазени, поради което доводите за материална незаконосъобразност на административния акт се считат преклудирани и същите не касаят предмета на спора.

На последно място, съдът намира позоваването от страна на жалбоподателя чрез неговия процесуален представител на норми на Директива 2004/38/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки за неотнормируемо към спора. Преценката на съда относно това дали да приложи норма на правото на Европейския съюз, която има директен ефект пред вътрешноправна норма, представлява преценка на съда относно приложението на материалния закон, т.е. не се свързва с порок, който да води до нищожност на административния акт.

По тези съображения жалбата на Г. Б. Ц. срещу заповед № НД 0288 от 04.03.2010 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” - В. с искане за прогласяването ѝ за нищожна следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата с вх. № 15639 от 06.07.2011 г. по описа на АССГ, подадена от Г. Б. Ц., съдържаща искане за прогласяване на нищожност на заповед № НД 0288 от

04.03.2010 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – В.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в
14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на
препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: